

## De unde-ai știut tu, oare?

Nicu Hăloiu

---

De unde-ai știut tu, oare?

De unde-ai știut tu oare, că sunt același, de demult,  
când la privirea-ți visătoare, eu îți rămâneam tăcut?  
de unde-ai știut că-n mine, răsărise-aceeași floare  
ce-n tine era deja de multă vreme înflorită,  
iar dragostea ta rămăsese, pură și neîmpărtășită?

Cum de m-ai primit tu oare, cu brațele larg deschise,  
cum de-ai știut, gingașă floare, că-mi ești visul dintre vise?  
dar cum de ai știut tu oare, că sunt același, de demult,  
ce putere nevăzută ne-a strigat pe amândoi,  
de unde a știut ea oare, că suntem aceiași noi  
când la privirea-ți visătoare, eu îți rămâneam tăcut?

Cum de-a știut acea putere, câtă nevoie-aveam de noi,  
că ne simțeam în toamna vieții, atât de pustiiți și goi?  
iar tu, cum de-ai păstrat iubirea, neofilită, pentru mine,  
de te-am regăsit și parcă-mi păreai din lumile divine?  
și cum de ai știut apoi, că sub atingerea ta dulce,  
eram același de atunci părăndu-ți că duc o cruce?

Eu știu că-n mine simțeam floarea care nu s-a ofilit,  
ce te-a tot strigat pe tine până când te-am regăsit,  
pe care mi-ai pus-o-n suflet cu privirea-ți drăgăstoasă,  
încă de când tu-mi păreai fetița cea mai frumoasă,  
iar eu, sunt și azi același din vremea-aceea de demult  
când la privirea-ți visătoare, rămâneam mereu tăcut!